

— En dat zegt gij op uw schone leeftijd ?

— O, kondt gij mij vertrouwen !

— Maar ik vertrouw u !

— Gij kunt mij echter niet helpen. Laat ons weer niet beginnen over hetgeen ik wil vermijden. Zodus La Ruvière is in de buurt.

— Maar ik ben er ook nog, jonkvrouw, en ik heb mijn leven voor u veil. Ik zal u huiswaarts geleiden.

— Onmogelijk ! Mijn huis is niet hier.

— De schout zei mij, dat gij in de omtrek van Oudenaarde woont.

— Die omtrek is groot. Maar jonker, als ik mij onbekend wil houden kan ik mij toch niet door u naar mijn woning laten geleiden.

— Gij ontnemt mij alle kans...

— Om te weten te komen wat gij niet weten moet !

— Maar wat dan ? Ik weiger naar de Wolvenburg te gaan, als ik niet zeker ben, dat gij veilig zijt ! Ik ben geen lafaard.

— Mag ik u een voorstel doen ?

— Niets zal mij te veel zijn !

— Geef mij gastvrijheid op de Wolvenburg !

— O, gaarne ! riep Bernard verheugd uit.

— Maar ik moet er één voorwaarde bij voegen... Ge zult mij een kamer bezorgen waar ik mij alleen opsluit.

— Welaan, het zij zo !

— Dus, afgesproken ! Dan dank ik u voor uw gastvrijheid !

Ze gingen samen heen. Bernard leidde zijn paard bij de teugel. Beiden kenden omzichtig rond. Ze moesten op hun hoede zijn voor La Ruvière.

Zonder verdere onaangename ontmoetingen bereikten ze het kasteel.

Hier had men reeds vernomen dat de jonker gevangen was genomen en ten toon had gestaan. Met blijdschap dus begroette men hem.

Maar Bernard gaf toch geen uitleg ; hij leidde de jonkvrouw naar boven en bracht haar in de schoonste kamer.

— Zult gij ook niet met mij avondmalen ? vroeg hij.

— Ik moet uw vriendelijke uitnodiging afslaan.

— Dan zal ik u hier eten laten brengen.

— Wilt gij het zelf doen, jonker ? Ik word niet gaarne door het personeel gezien. Ik ben veeleisend, niet waar ?

— Wel neen... en gaarne wil ik u bedienen. Wat wenst gij te gebruiken ?

— O, wat brood en een kom verse melk.

— Zo sober ? Er is kaas, hesp, vlees.

— Wat kaas dan ook...

— En zou een beker wijn u geen goed doen ?

— Neen, geen wijn. O, jonker pas op voor wijn ! waarschuwde ze lachend.

Bernard bedacht met schaamte hoe ze weer op het bezoek aan juffrouw Larifère doelde. Wist ze dan alles ?

— Ge hebt wel gelijk, bekende hij. Had ik gisterenavond maar geen wijn gedronken !

— Nu, dat zijn mijn zaken niet.

— Juffrouw Larifère is een listige vrouw, maar toen ik haar bedoelingen bemerkte, ben ik, ondanks de wijn, toch vertrokken. Dus, jonkvrouw, brood, kaas en melk. Maar beschik vrij over onze provisiekast.

— Ik ben meer dan voldaan met het opgenoemde.

Doolage begaf zich naar de keuken. Juist toen hij aan de deur kwam, hoorde hij Elsje zeggen:

— Ik heb haar meer gezien !

— En ik ook! verzekerde Renatus.

Bernard bleef luisteren. Misschien werd hem nu op ongedachte wijze het geheim geopenbaard.

— Maar ik kan ze niet thuis brengen, hernam Elsje.

— Ik ook niet ! klonk Renatus' stem. Doch het gezicht is me niet vreemd. En wil ik u wat voorspellen, mijn lieve poes, die jonkvrouw wordt onze meesters !

— Wat weet gij daarvan ?

— Zo moeilijk is dat niet te begrijpen. En ik ben vlug van begrip !

— Ja, dat weet ik... maar alleen aan tafel.

— Zo, heb ik niet dadelijk begrepen, dat gij het beste, schoonste, ijverigste, braafste vrouwtje van de wereld zoudt zijn ?

— Om me te laten vermoorden, binst dat gij in een kas verdoken zit !

Bernard oordeelde het niet nodig, nu nog langer voor luistervink te spelen en trad binnen.

Juist wilde Renatus zijn vrouw overtuigen, door haar in de armen te nemen. Hij sprong verschrikt achteruit en zei haastig :

— O, jonker, ik was juist van plan de boeren te verzamelen om u uit de poten van de schout te halen !

— Zeer moedig, Renatus... ja, zeer moedig. Nu, we kennen u... Elsje, snij eens brood en kaas en geef me ook een kom melk. Zet alles vlug op een kaba-ret. Neem van het beste vaatwerk.

— En moet ik het naar boven dragen, jonker ?

— Neen, neen... ik zal het zelf wel doen.

— Waarlijk meester, ik was voornemens u te verlossen. Wat Jan De Lichte in die nacht deed, toen wij gevangen zaten, kan ik ook, hernam Renatus.

— Gij zijt toch niet bij hem in de leer geweest ?

— O, het is mij dikwijls genoeg gevraagd.

— Waar is Lotje ?

— Ze zit als een schuw vogeltje op haar kamer. Ze wilde met alle geweld naar Oudenaarde, maar wat kon nu een meisje als zij daar doen voor u ?

— En waarom wilde zij er heen ?

— Ze sprak van een eed op een kruisbeeld ! Och, ze was in het hoofd... ze moet erg suf zijn !

— Een eed ? En wat dan nog meer.

— Het onnozel schaap meende nu waarlijk, dat de schout u gevangen had genomen, omdat zij op de Wolvenburg is. En ze wilde vertellen, dat gij eens door de rovers gepakt waart en er dus zelf geen kondt zijn. En daarbij babbelde ze over een eed en een kruisbeeld. Maar ik hield haar hier, want anders had de schout ze natuurlijk ook binnen gedraaid !

— Sander heeft ze hier gehouden en haar op haar kamer gesloten, om ze te beletten te vertrekken, verbeterde Elsje.

— Maar ik hielp toch ook ? beweerde Renatus.

— Lotje is een braaf, trouw kind, hernam Bernard. En is de gevangene vrouw uit het « Wolfbos » hier nog ?

— Natuurlijk, antwoordde Renatus. Nu is ze stil gevallen, maar de feeks heeft wat zitten razen en vloeken. Had Sander het gewild, ik zou ze een doek

voor de mond gebonden hebben. Maar Sander is veel te flauw.

— Luister gij maar altijd naar Sander, jongen.

Elsje maakte het avondmaal klaar en Bernard bracht het boven. De jonkvrouw dankte hem hartelijk.

Nu had Doolage weg moeten gaan, maar hij kon er nog niet toe besluiten.

Hij vertelde dan, wat hij over Lotje had gehoord.

— En zij is dus hier ? vroeg de jonkvrouw.

— Ja... voorlopig toch, tot ik een andere bestemming vind voor haar. Ze moet dan ver weg natuurlijk.

— O, dat ze mij niet zie ! drong de jonkvrouw aan.

— Kent ze u dan ?

— Jonker, ik moet u wel geheimzinnig toeschijnen, maar ik heb een reden voor dit verzoek, zonder dat ik die noemen kan. 't Is altijd hetzelfde, hé ?

— Verre van mij, onbescheiden te zijn ! Hier zal alles geschieden volgens uw wensen !

— O, ik dank u. Gij zijt wel goed voor mij !

— Ik ben het, die u zo oneindig dankbaar ben, jonkvrouw, meer dan ik uitdrukken kan. Is deze kamer naar uw zin ? Het is de beste, maar ik moet nog veel veranderen op het slot.

— O, ik ben beter gelogeerd dan ik verlangen kan ! Wat zou ik meer wensen ?

— Maar jonkvrouw...

Doolage aarzelde even en bloosde.

— Zeg maar !

— Zie, het is niet een slinkse vraag, om achter uw geheim te geraken, maar zullen ze bij u thuis niet ongerust zijn, als gij de ganse nacht uitblijft en zij niets horen ?

— O, neen... Maak u geen zorgen !

— Wie mag ze dan toch zijn ? vroeg Doolage zich weer af. Heeft ze geen familie ?

Hij voelde nu dat hij moest heengaan, wilde hij niet on hoffelijk zijn.

— Jonkvrouw, als gij nog iets wenst,

daar staat een bel, hernam hij. Dadelijk als ze klinkt, ben ik hier !

— O, ik dank u... en wel te rusten, jonker !

Dat was een wens, om haar de ganse avond alleen te laten. Doolage maakte een buiging en keerde naar beneden terug.

Een stout plan kwam bij hem op. Zo hij La Ruwière eens kon verrassen en ook in de kelder liet opsluiten !

Misschien zou het lukken, als hij de hulp kreeg van enige kloeke mannen ! Op Sander mocht hij rekenen. Renatus liet hij beter thuis, die zou alles kunnen bederven door zijn vreesachtigheid.

En Wouwe ? Ja, zo diens vrouw er niet ware ! Maar Wouwe kreeg hij nu niet mee !

En toch het plan lokte hem zo sterk. La Ruwière in handen van het gerecht, het zou een zware slag zijn voor Jan De Lichte en zijn bende, het verlies van de machtigste bondgenoot, de voorname spion.

En de onbekende dame was dan veilig voor de listen van de gemene kerel.

— En ik zou me onderscheiden onder haar oog, gelijk de ridders uit de middeleeuwen, zei Bernard bij zich zelf. Maar wat zou het helpen ? Ze is ongenaakbaar. Wat is toch haar geheim ?

Bernard ontbood Sander bij zich en wilde eerst met hem spreken. Sander hoorde dus het verhaal en ook het voorstel.

— Welnu ja... ik ken nog twee mannen, die ons zullen helpen, zei hij dan. Laat mijn broer met vrede, want hij mag van zijn vrouw toch niet weg. We zullen Renatus zeggen, dat hij op zijn vrouwtje moet passen en dan kruipt hij van angst, omdat hij alleen als man op de Wolvenburg blijft, in een kast. Maar bij het metselwerk aan de kelders heb ik twee stoere kerels leren kennen, die niet beter vragen dan mee te helpen, om de bende van Jan De Lichte uit te roeien.

— Eindelijk toch eens twee ! riep Doolage. Ik ben blij dat te horen !

— Ja, ze zijn zeldzaam, die de benede aandurven, ik weet het, maar ik zal ze halen ! Ze wonen hier dichtbij, jonker !

— Ga er dadelijk om, maar voorzichtig dat men het niet merkt ! Ik zal intussen de wapens gereed leggen.

Sander vertrok, tot grote verbazing van Renatus.

— Waar is mijn collega nu nog heen, vroeg hij aan Doolage.

— Een boodschap voor mij, jongen. Hij durft hé ?

— Maar had hij het mij gezegd, ik zou hem vergezeld hebben om hem te beschermen ! Ik ben jonger en sterker dan Sander.

— Wel, ga hem vlug achterna !

— O, ik haal hem nu niet meer in ! En dan zoudt gij hier alleen zijn, jonker, en dat kan toch ook niet !

— Zwijg nu toch liever ! fluisterde Elsje haar man toe.

En toen Doolage heengegaan was, zei het vrouwtje :

— Begrijpt ge nu toch niet, hoe belachelijk ge u altijd maakt ?

— Maar waarom ?

— Al die grootsprekerij en als ge een muis hoort lopen, wordt ge bleek !

— Is het tegen uw heer en hoofd, dat ge zo spreekt, Elsje ?

— Toe, toe, houd u maar kalm en kom aan tafel ! Daar kunt ge uw moed tonen.

— Ik vind, dat Sander de stiel berderft ! Wat gedacht, om nog het kasteel te verlaten.

— Als hij dat wil !

— Ja, nu is het uit vrije wil, maar morgen gebiedt de jonker het !

— Toch niet aan u...

— Ge kunt nooit weten. En ik zie u veel te gaarne, om nu al vermoord te worden. De jonker haalt met al zijn streken de rovers op het dak. Als de overheid zich niet roert, wat moet hij dan zo Jan De Lichte uitdagen !

En nijdig beet Renatus in zijn boterham met kaas.

FIEL en Leo heetten de twee helpers, die met Sander op de Wolvenburg kwamen. 't Waren twee stoere mannen. Geheel de streek kende hen. En veel mensen waren zelfs bang voor hen.

Niet omdat men iets kwaads van hen wist, maar omdat Fiel en Leo een zonderlinge godsdienst beleden. Ze behoorden tot de weinige landlieden die konden lezen en hadden thuis een dik boek.

Al heetten ze beiden met hun familienaam Blommaert, toch waren ze geen broers, maar slechts achterneven van elkaar. Nooit hoorde men hen vloeken of grof spreken. Ze gingen weinig met anderen om. Ze hielden streng de zondag en men zei, dat ze wel eens met geloofsgenoten vergaderden, ergens op een hoeve te Mater, te Maria-Horebeke of een ander dorp.

Fiel en Leo Blommaert waren protestanten, afstammelingen nog der Geuzen van de 16e eeuw.

(In de tijd van ons verhaal woonden er ook nog hervormden, afstammelingen van die der 16e eeuw, te Mater en Etikhove. Nu zijn er alleen te Maria-Horebeke. Het kerkje van Etikhove bestaat echter nog, al dient het niet meer tot godsdienstoefeningen.)

Maar daarvan wisten de omwonenden eigenlijk niets. Waarom men die mannen vreesde, was vooral, omdat men hun dik boek thuis — een Bijbel — wantrouwde als verband houdend met toverij en zwarte kunst.

Juist door dat bewaren der oud-vaderlijke lering, door hun getrouwheid aan een geestelijke erfenis, hun overwegingen, hun afzondering, was het karakter bij Fiel en Leo gestaald.

En toen zij nu hoorden, dat jonker Doolage, de nieuwe heer van de Wolvenburg, de strijd zou aanbinden tegen de rovers, hadden ze aan Sander gezegd dat ze bereid waren hem daarbij te helpen.

Bernard monsterde hen met een te-

vreden blik. Ze zagen er kloeke kerels uit.

Leo en Fiel wisten alleen, dat er een rover of rovers gevangen waren. Van La Ruwière had Sander hun niets gezegd.

Doolage toonde de wapens.

— Een woordje, jonker, sprak Fiel Blommaert. De Heer heeft gezegd: « Mij is de wraak », en daarom hoop ik wel, dat het uw doel is de schuldigen aan het gerecht over te leveren en niet hen te doden.

Bernard keek vreemd op, een Bijbelwoord te horen, op plechtige toon uitgesproken. Maar hij had nu geen tijd om daarover meer opheldering te vragen en antwoordde daarom:

— Als bezitter van de Wolvenburg behoor ik zelf tot de overheid, niet waar? En als zodanig mag ik het zwaard voeren.

— Inderdaad, de heilige schrift zegt: de overheid draagt het zwaard niet te vergeefs, hernam Fiel.

— Maar verder hebt ge gelijk! Als wij het wapen niet moeten gebruiken tot tegenweer, zullen wij het niet trekken. Ik hoop de gevangenen aan het gerecht van het Land van Aalst over te leveren, zoals het behoort.

— Dan blijft hun nog het middel tot bekering, voegde Leo er bij. Hun ziel is in grote nood, zoals we allen zondige mensen zijn. En in deze tijd geldt vooral de vermaning van de apostel Paulus: « Die meent te staan, ziet toe dat hij niet valle ». 't Zijn dagen van afval en de verleiding is zwaar.

Opnieuw luisterde Bernard verbaasd toe. Hij moest later toch eens uitvoerig met die eigenaardige mannen spreken. Ze leken hem ernstig toe... en herinnerden hem aan een Hollandse predikant, die hij tijdens zijn verblijf in de vreemde meermalen ontmoet had.

Maar nu moesten ze op weg. Doolage begaf zich bij Renatus en zei:

— Wij gaan nog uit, doch gij blijft thuis!

— Nu nog uit, jonker! Maar het is

of ge waarachtig de dood zoekt! Nu nog uit... 't is toch niet waar zeker, mijnheer?

— We kunnen daarover niet redetwisten... Renatus, ge hebt me verstaan?

— Zeker, zeker... en ik zal het kas-teel bewaken, jonker!

— Juist zo... Dat wilde ik u net vragen.

— Niemand zal er binnen dringen!

— Neen... als ge maar goed de poort gesloten houdt!

— O, ook zonder dat...

— Stil, Renatus, de sloten en gren-dels zijn gemaakt, om gebruikt te worden. Maar als wij terugkeren, laat ons dan niet lang wachten!

— Dat kunt ge denken, jonker! Gij, de heer, wachten!

Voor alle voorzichtigheid echter, herhaalde Doolage de waarschuwing ook nog eens tot Elsje, in wie hij meer vertrouwen stelde.

— Maar jonker, hernam Renatus, ik heb daar ook die twee vreemde gasten gezien. Kent ge die kerels wel?

— O, heel goed.

— Dat geloof ik niet. 't Zijn zwarte raven op de parochie... Ze kunnen mensen in dieren veranderen...

— O, ge zijt gek.

— Die een heeft een dik toverboek thuis, ik heb hem er eens in zien lezen, toen ik des avonds door het venstertje van zijn huis keek.

— 't Was Tinus die keek... ge moet de waarheid zeggen, Renatus, vermaan-de Elsje.

— Ja... en zwijg nu maar met al die onzin, hernam Bernard ongeduldig. We moeten voort! Kom, Renatus, sluit alles achter ons.

De knecht was wat beledigd, omdat de meester hem ruw het woord had afgenomen en makkend ging hij mee...

* *

Doolage en zijn gezellen slopen voorzichtig door het bos. Ze moesten op de grote weg zijn, tussen de « Hope en Vrede » en Kerselaar. Ze meden echter

de baan zelf en stapten op de akkers of door het kreupelhout terzijde.

De weg was verlaten. 't Was immers donker nu en dan bleef ieder het liefst binnen. De moord op de mulder van Volkegem had nieuwe schrik gezaaid.

Het weer was in de namiddag omgeslagen en er viel een fijne motregen, die de duisternis nog verdichtte.

Eensklaps bleef Doolage staan. Hij hoorde stemmen.

— Dichtbij zitten er mannen, fluisterde hij tot zijn helpers. Blijft hier... ik zal op verkenning uitgaan. Moest ik roepen, snelt toe. Maar blijf ik onbemerkt dan keer ik bij u terug.

Op handen en voeten kroop Doolage voort. Hij hield een pistool in de mond.

Daar uit een bosje kwam het gerucht en Bernard geraakte er vlak bij. Hij herkende de stem van La Ruwière.

— Ha, de schurk is hier. Maar hoevelen zijn er bij hem? mompelde hij verrast.

Nog dichter sloop de jonker... Hij onderscheidde nu twee gedaanten. Twee slechts. Dan was de partij gewonnen.

Bernard luisterde even... 't Was de handlanger die nu zei:

— Jonker, ik geloof dat de lieve meid u verschalkt!

— Neen, Pebbel, ze moet voorbij komen, maar ik vind, dat ze haar devotie lang doet in de kapel. Ze zal op haar vriend wachten.

— Van de Wolvenburg?

— O, neen... die ligt nu met gebroken ribben in het kot van Oudenaarde te kermen! Wat een grap! Zeg, Pebbel, ik ben toch onbetaalbaar voor de bende hé?

— Dat is waar! Wie zou er u durven wantrouwen, zo'n rijke, voorname heer?

— Alleen die zot van de Wolvenburg, maar hij heeft vandaag ondervonden, wat het hem kost! Wees zeker, dat ik die idioot van een schout nog al wat in het oor geblazen heb over Doolage. En dan gaf ik hem ook een paar goudvinkjes.

— Aan de schout?

— Natuurlijk! De aap van de Wolvenburg kan nu niets meer doen; die zal op het ogenblik meer balsem en verbandlinnen nodig hebben. Hij heeft in de klauwen van de beul gezeten!

— Als wij er ook maar niet eens tussen geraken! Ik mag niet denken aan dat rekken en roosteren, dat nijpen en wringen.

— Onzin! Dat gebeurt niet... Als het rijk van de baas uit is, vertrekken we. Zie, Pebbel, als we het lieve meisje vannacht grijpen, zult ge het u niet beklagen. Dan kunt ge een jaar drinken, dat ge twee keer per dag dronken zijt. Ja, ze zal nu wachten op haar vriend... een vrijer, die ik niet ken! Zo, 't is afgesproken... ge steekt die maar seffens uw mes in zijn karkas... Dan vinden de boeren morgen weer wat en zullen ze nog benauwder zijn!

— Wanneer zou Jan De Lichte onze vriendin verlossen, de bazin van het « Wolfbos »? 't Schaap zit daar in de kelder van het kasteel.

— De kapitein zal maar vandaag het nieuws gehad hebben. Doch wees gerust. Hij zal haar wel bevrijden...

— Nu moet ik ook verhuizen, hernam Pebbel. Ik was een te goede klant van het « Wolfbos », om nog rustig hier rond te lopen.

— Wel, blijf bij ons te Burst! Daar zijn ook herbergen en zult ge schone meisjes zien. Ik zal er u ook een bezorgen... Ha, vannacht moet die juffer mee! Ze zal eerst kermen en klagen, maar toch tot rede komen!

— Jonker, de schoonste meisjes van het Land van Aalst kunt ge zo krijgen, zonder geweld.

— Ja maar, Pebbel, ik moet voorzichtig zijn! Peins eens, dat het uitkwam dat ik tot de bende behoort!

— Wie zou u betichten?

— Ik weet wel, maar gij kunt nooit weten! 't Is stom, dat die Lotje toch buiten de bende is!

— Ze zit op de Wolvenburg, maar de kapitein zal ze er weghalen. Dat hij ze

dan rap begrave naast dat kindje aan de Enameberg.

— Zwiġ daarover, Pebbel !

— O, we zijn onder ons !

— Maar ge moet geen oude histories ophalen !

— Lotje ware het best toch dood !

— Dat zal gebeuren.

— Ze heeft het verdiend !

Doolage kroop terug. Hij behoefde nu niet langer te wachten. Nooit was er schoner kans. Hij kon twee gevangenen maken : La Ruwière en Pebbel, die al even slecht leek. Bernard walgde nog meer van de jonker, de huichelaar, die toch toegang had op kastelen en in voorname huizen en misbruik maakte van ieders vertrouwen.

Bernard had het nu weer gehoord, hoe La Ruwière daar als een wild beest lag, om een eerbaar meisje naar zijn hol te Burst te sleuren. En die juffrouw was dan nog de geliefde van Doolage... want ja, zo dacht deze toch aan haar, en hij was overtuigd dat eens alle geheimen opgeklaard zouden worden.

Bernard kwam bij zijn helpers terug.

— Ze zijn daar met tweeën, fluisterde hij. En ze liggen klaar om een meisje te ontvoeren... ik heb hun gesprek afgeluisterd.

Hij voegde er dit bij, om Leo en Fiel nog aan te vuren. Kort en stil werd er beraadslaagd. Er zou geen bloed moeten vloeien. Sander had voor touwen gezorgd. Men kon de schelmen overvallen en knevelen, eerst de ene wegvoeren, dan terugkeren om de tweede.

Toch hielden de mannen de wapens gereed. Bernard wees de weg. Allen slopen in gebukte houding voort. Ze maakten niet het minste gerucht.

Bij het bosje hield Doolage even stil. De anderen konden nu ook de plaats verkennen en de gedaanten onderscheiden.

Bernard maakte door een gebaar zijn bedoelingen duidelijk. Pebbel was voor rekening van de Blommaerts en La Ruwière zou door de jonker en Sander overmeesterd worden.

Ze kwamen niet te vroeg.

Juist verklaarde La Ruwière aan Pebbel dat ze maar eens tot Kerselare moesten gaan... De juffer bleef al te lang weg. Maar eensklaps rezen vier gedaanten voor de schurken op.

— Verraad ! schreeuwde Pebbel verschrikt.

La Ruwière wilde rechtspringen en een wapen grijpen. Maar beide schelmen werden ten gronde geduwd.

— Geen verzet, of we schieten u neer ! zei Doolage dreigend.

— Alle duivels, zijt gij het ? Maar dat kan niet ! kreet La Ruwière, die al dadelijk van de schrik verlamd scheen.

— En toch is het zo, valsaard ! hernam Doolage. Maar nu gaan we niet twisten !

Sander was al bezig La Ruwière te binden en dit kostte geen moeite. De jonker van Burst was een lafaard.

Maar Pebbel bood als een razende tegenstand. Leo en Fiel moesten hevig met hem worstelen. Ze rolden gedrieën over de grond.

Pebbel trachtte zijn mes te grijpen. Doch nu bood Sander hulp. Hij gaf de rover een geweldige stomp op de maag.

— « Mij is de wrake ! » zegt de Heer herinnerde Fiel die geen doodslag wilde.

— O, de kerel zal hiervan niet sterven. Hij kermt nu van pijn, die wel over zal gaan, verzekerde Sander. En zo kunnen we hem binden als een zwijn, gelijk hij het verdient.

— Ik heb niets misdaan... Gij hebt een verkeerde voor ! tierde Pebbel.

— Ja, ja... ge voelt zeker al de kriebeling van de strop hé ? spotte Sander. Dan zal het touw nog anders nijpen dan nu ! Wacht maar !

La Ruwière zei niets. Hij scheen van de schrik thans ook sprakeloos.

— Jonker, laat u kennen... gij zijt een grote mijnheer, hernam Pebbel. Dit alles is een misverstand. We loerden op wild en ze zien ons voor rovers aan.

De schelm stelde zijn laatste hoop op La Ruwière's invloed.

— Kom, geen getalm ! zei Doolage.

Als we die schurken aan het woord laten, zouden we ze horen beweren, dat ze engelen uit de hemel zijn.

— Jonker, spreek nooit lichtzinnig over het heilige, vermaande Leo Blommaert.

— 't Is waar... ik denk daar zo niet bij... we zullen eerst deze gevangene meeleden en als hij niet gewillig stapt, ja, dan moeten we hem wel sleuren.

Sander veranderde zo de banden, dat La Ruwière nu wandelen kon en hij ging gedwee mee. Alleen knikten nu en dan zijn knieën.

Pebbel moest in het bosje blijven liggen. Eensklaps smeekte La Ruwière in het Frans :

— Mijnheer Doolage, laat mij los en ik beloof u, dat ik een ander leven zal leiden.

— Gij houdt mij toch niet voor een onnozelaar, antwoordde Bernard.

— O, denk aan mijn vader, aan mijn stand... ik ben van adel, zoals gij...

— Gij een edelman ! Hoe durft gij u daar nog op beroepen ? Een straatrover zijt ge, een bandiet... en nu is uw uur van verantwoording geslagen, al meende gij, dat ge onaantastbaar waart.

— Maar het was bij mij maar een avontuur...

— Avontuur ? Och, schurk, zwijg ! Ik heb uw gesprek afgeluisterd... Ge wilde een dame ontvoeren, en ge weet welke dame ! Maar ge vermoedde niet, dat zij veilig op de Wolvenburg is ! Gij gaat nu ook naar het kasteel, in plaats van haar naar Burst te brengen. Doch in de kelder, op een bos stro, is uw plaats ! En dan in de handen van het gerecht. Ge zult geen schout meer omkopen als die van Oudenaarde.

— Vrienden, zo wendde La Ruwière zich nu in het Vlaams tot de drie helpers, ik zal u veel geld geven, als ge me laat lopen.

— Denk liever aan uw zondige ziel, ried Leo aan.

— Wat zou het u baten al wont gij al het goed der wereld en leedt schade aan de ziel, sprak Fiel Blommaert.

— Och, verspil zoveel woorden niet aan hem ! riep Sander. Hij meent dat wij zo gemeen zijn als zijn handlangers ! De vent is gewoon voor zijn vuil geld alles te kunnen verkrijgen.

De gevangene zweeg een wijle. Dan brak hij in snikken uit.

— O, heb medelijden met mij ! kermde hij. Ik ben lichtzinnig geweest... ik beken het, maar slecht ben ik niet... Ik zal mij bekeren.

— We zijn van nature allen zondig, zei Fiel.

— O, ja ! kermde La Ruwière. En ik gaf toe aan de verleiding, maar ik zal mij beteren !

— Dan moet ge ook de kracht tonen om voor de overheid uw schuld te bekennen, hernam Fiel.

— Juist ! bevestigde Doolage. Maar ik geloof niet aan uw berouw. Ge stondt op het punt een monsterachtige daad te plegen, een eerbaar meisje op te lichten en naar Burst te voeren !

— O, neen... dat was maar groot-spraak.

— En Pebbel moest de man, die het meisje begeleidde vermoorden. Ik heb uw gesprek afgeluisterd.

— « Gij zult niet doden », zegt de wet van Mozes, herinnerde Leo. O, man wat onze wet ook over u beslisse, bedenkt toch, dat er een goddelijke wet is en wij maar pelgrims zijn op deze wereld, op weg naar de eeuwigheid. Dit leven is een ademtucht vergeleken bij het volgende...

Maar La Ruwière kreunde voort en toen hij de Wolvenburg zag, liet hij zich wanhopig ten gronde vallen en schreide :

— O, genade, genade !

— Op... beest ! gebod Sander, hem een stomp gevend.

— Stil... stil... een mens is geen beest, vermaande Fiel. Er is meer vreugde in de hemel over een zondaar die zich bekeert, dan over negen en negentig rechtvaardigen.

— Hij zich bekeren ? hernam Sander.

Ja, als hij het rad voor zich ziet en de beul er naast.

— Tot de berouwvolle moordenaar aan het kruis sprak de Heer : « Heden zult gij met mij in het Paradijs zijn ! » herinnerde Leo.

La Ruwière sloeg plots een andere toon aan. Hij scheen elke taktiek te willen gebruiken.

— Ha, mannen, weet wat ge doet, als ge naar die vreemde jonker luistert en hem gehoorzaamt ! Hij is hier uit Holland komen aanwaaien en men kent hem van haar noch pluimen, terwijl ik tot een beroemd geslacht behoor, in het ganse land van Aalst geeerd. En gij gehoorzaamt de avonturier ! Maar wat zal het zijn, als mijn familie wraak neemt.

— Wij vrezen God en niet de mensen, zei Leo Blommaert.

Doolage had teken gegeven om binnen gelaten te worden.

Elsje deed open en niet Renatus die angstig achteraan stond en Sander trok de nu weer kermende jonker ruw binnen.

Renatus sprong dan naderbij en riep opgetogen :

— Een rover gevangen... ha, ik heb verscheidene kerels voor het kasteel gezien, maar ze durfden geen aanval wagen !

— Is het waar ? vroeg Doolage die nu dacht aan hetgeen hij zoeven vernomen had over de plannen van Jan De Lichte.

— Neen, het is niet waar, antwoordde Elsje.

— Maar gij waart toen in de keuken, vrouw ! Ge hebt het niet bemerkt.

— En ge hadt de grendel voor de keukendeur geschoven.

— Genoeg... genoeg ! viel Doolage streng in. Renatus, ge moet ophouden met dat liegen, want dat begint mij zeer te vervelen ! La Ruwière gaat naar de kelder ! En vooruit nu...

Ondanks zijn gekerm werd de gevangene beneden gebracht. Doolage liet zijn banden losser maken, maar toch zo, dat de schelm gekneveld bleef. Ook gaf

hij hem een paar dekens tegen de koude.

— En nu om de anderen ! hernam Bernard.

— Bij O.L. Vrouw, gaat ge weer uit, vroeg Renatus verschrikt.

— Ja... en de bevelen van daar straks blijven van kracht ! We zullen spoedig terug zijn, verzekerde Doolage.

— Zo we een kruiwagen meenamen, stelde Sander voor. Die andere schelm zal zo gewillig niet meestappen...

— Wel, dat is een goed gedacht, zei Bernard.

— Er is er een in het wagenhuis.

Het voertuig werd gehaald en zonder ontmoetingen bereikte men het bosje.

— 't Is te laat, hoorde men iemand roepen. Ze zijn daar al !

Een gedaante sprong weg, maar botste tegen Fiel, die echter zijn kalmte niet verloor. De vluchteling werd gegrepen... Leo en Sander schoten toe en zo overmeesterden ze een derde, die Spitel bleek te zijn.

— Onze avond is goed, sprak Doolage tevreden.

Spitels verzet was spoedig gebroken, dank aan een eind touw. Blijkbaar had Pebbel om hulp geroepen, wel wetend, dat het alleen bondgenoten konden zijn als er mensen in de omtrek waren. En Spitel moest het gehoord hebben.

Natuurlijk was hij dadelijk geneigd zijn spitsbroeder te bevrijden, maar die poging kostte hem nu zijn eigen vrijheid.

— Ik verzet geen stap ! verzekerde Spitel.

— En ik ook niet ! voegde Pebbel er bij.

— Dan leggen we ze boven op elkaar op de kruiwagen, zei Sander lachend. Er is plaats genoeg... en och, ze zijn toch gaarne in elkaars gezelschap.

Met behulp van een koord kreeg men de twee schavuiten op het voertuig en weer sloeg men de weg in naar de Wolveburg.

Spitel vloekte van woede.

— Ge zult de naam des Heren, uws Gods, niet ijdelijk gebruiken, zei Leo.

— Zijt gij Blommaert ? vroeg Spitel.

— Ja, die ben ik... en ik heb u dikwijls vermaand, een ander leven te leiden.

— Ha, ge helpt mij nu zo verraderlijk gevangen nemen ! Maar ik zal u aanklagen voor toverij...

— O, gij verblinde man, die het woord van God voor een toverboek houdt. Mochten de schillen toch van uw ogen vallen en gij tot kennis der waarheid komen !

— Het is of er een pater bezig is ! spotte Spitel.

— Zeg, Spitel, als gij nu eens wandeelde ! stelde Pebbel voor. Ge ligt met uw half lijf op het mijne en dat weegt verduiveld zwaar.

— Te Aalst zullen ze u nog wel anders nijpen, voorspelde Sander. Ge blijft nu beiden zo liggen, tot ge in de kelder van de Wolvenburg meer plaats krijgt. Daar is ruimte genoeg. Uw meester geniet er al van. En de bazin van het « Wolfbos » ook, maar die zit in de afdeling voor dames.

Spitel werd stil. Blijkbaar gaf hij zich nu meer rekenschap van de werkelijke toestand en verviel hij plotseling in somberheid. In de kelder viel hij als willoos op de grond.

Doolage liet stro halen uit de stal en gaf Pebbel en ook Spitel dekens.

De beide boeven zaten een eind van La Ruwière, die zich thans stil hield. Zo waren er vier gevangenen op de Wolvenburg.

EEN ROERIGE AVOND.

BLIJFT ge hier overnachten ? vroeg Doolage aan Leo en Fiel Blommaert.

Maar de koene mannen wilden naar huis terug.

— Komt morgen dan eens, ik moet uw loon betalen, hernam de jonker. Neen, schudt niet het hoofd ! Als heer van de Wolvenburg heb ik uw bijstand gevraagd en hebt ge recht op vergoe-

ding.

De mannen beloofden de volgende dag terug te keren.

Bernard Doolage kon toch niet nalaten nog aan de jonkvrouw boven de gevangenneming van La Ruwière te melden.

Hij klopte dus aan de kamerdeur.

— Binnen ! klonk het.

Het meisje zat in een zetel.

— Verschoning, dat ik u nog eens stoor, zei de jonker. Maar ik heb belangrijk nieuws. Ge hebt zeker wel la-waai gehoord ?

— Inderdaad !

— Ik heb gevangenen der bende op het kasteel en de voornaamste is wel La Ruwière.

— Wat ? La Ruwière in uw macht ?

— En weldra in die van het gerecht !

— Maar hoe is het mogelijk ? riep de dame zeer verbaasd uit.

— Wel, toen ik u veilig hier wist, besloot ik een poging te wagen om de kerel te verrassen. Hij waande mij in de gevangenis te Oudenaarde en ik wist dat hij hier rondzwierf en op u loerde.

En nu vertelde Doolage hoe hij opgetreden was en deelde hij ook het afgeluisterd gesprek mede.

De jonkvrouw prees hem om zijn kordaatheid en moed.

— Maar, zei ze dan, zult gij het gerecht van La Ruwière's schuld kunnen overtuigen ? Ge weet, welk een invloed hij heeft ! Hij is eergisteren pas officieel verloofd... ik vergat u dit nog mede te delen.

— Die schavuit verloofd ?

— Ja, met mejuffer Renilde van Catarijsel, een meisje uit een der voornaamste families van Vlaanderen...

— Hoe durft hij ?

— Hij durft immers alles ! Zo'n verlovings moet zijn invloed vergroten. En gij zult al die familie's tegen u krijgen : De La Ruwière's, de Catarijsels, dan de verwanten van zijn overleden moeder, zijn vrienden. Niemand die de beschuldiging gelooft ! En Jan De Lichte zal natuurlijk zwijgen, want zijn

adellijke bondgenoot is hem meer waard dan een nieuwe bende medeplichtigen. Die familie's hebben leden bij de regering, het gerecht, overal.

— Maar ik heb nu getuigen !

— Welke ?

— Mijn knecht en twee boeren die me hielpen !

— Landlieden, mensen uit het gewone volk ! Wat zal hun woord opwegen tegen de adel, de overheden ? Bovendien heeft La Ruwière zich zeer populair gemaakt in gans het Land van Aalst. Hij deelt aalmoezen uit, geeft grote fooien, is schijnbaar nederig... kortom, hij won de gunst door met geld te gooien. Zijn slachtoffers, zekere meisjes, worden bij de bende ingelijfd en durven niet meer spreken. En al babbelden ze, wie zou hen nog geloven, zij zwijgen uit schaamte ook. Zij maken het niet bekend, hoe zij door La Ruwière behandeld werden.

— Lotje heeft een beschuldiging geuit.

En Doolage vertelde vlug de geschiedenis van het kruis aan de berg te Ename, het kruis op het kindergrafje.

— Gesteld dat zij dat alles herhaalt aan de overheid, zal men Lotje geloven ? Is ze al niet verdacht als roversmeisje ? Zou men waarde hechten aan haar woorden en twijfelen aan dat van La Ruwière ? vroeg de dame.

— Maar is er dan geen recht meer ?

— Neen, er is geen recht ! La Ruwière's positie is zeer sterk en gij zult last hebben.

— Dutoit is er ook nog !

— De kommandant van Aalst ? klonk het spottend.

— Ja, ik heb La Ruwière bij hem beschuldigd en Dutoit geloofde me...

— De kerel die me achtervolgde... die ik te Oordegem ontvluchten moest toen gij mij zo ridderlijk geholpen hebt.

— Een ander ook nog, merkte Bernard na enige aarzeling op.

— O, ja, mijn broer...

— Was die heer uw broer ?

En Bernard riep dit op blijde toon.

Die vreemdeling was dus niet haar echtgenoot of verloofde !

— Ja, mijn broer... maar dat is van geen belang, zei de dame achteloos.

En vuriger vervolgde ze :

— Ge meent dat Dutoit u steunen zal tegen La Ruwière ? Een windhapper, een babbelaar, een beslagmaker, die wel soldaten op de been kan krijgen om meisjes lastig te vallen, maar zich overigens niet buiten Aalst waagt ! Reken niet op hem, jonker... hij zal niets doen... Hij wordt immers ook genodigd bij de vrienden van La Ruwière.

— Uw karaktertekening van die officier is maar al te juist. Doch moet ik de schurk loslaten, de schoft die u belaagt, mijn leven beloert ?

— Kondt gij het gerecht daarvan maar overtuigen ! Doch daar ligt juist de moeilijkheid.

— Ik voel het wel ! Maar hoe zal hij zijn gezelschap met Pebbel verklaren ? Pebbel heet de tweede gevangene...

— O, daarvoor vindt hij wel een leugen of hij beweert eenvoudig Pebbel niet te kennen.

— Maar deze zal het tegenovergestelde beweren.

— Dan wordt Pebbel niet geloofd. Heel eenvoudig, niet waar ? Dat alles is de sterkte van La Ruwière.

— En een derde vriend, ook een bondgenoot zit beneden : Spitel ! Eens heeft hij u lastig gevallen.

De dame ontstelde plots.

— Is Spitel ook hier ? kreet ze.

— Ja...

En Bernard vertelde nu, hoe deze aanhouding geschied was.

De juffer zweeg een poosje.

— Jonker, hernam ze dan, laat Spitel vrij.

— Waarom ?

— Ik heb er een reden voor... maar ik kan ze weer niet noemen. O, vergeef mij, dat ik zo geheimzinnig moet zijn.

— Spitel loslaten ?

— Ook in uw eigen belang !

— Maar hij is een lid van de bende !

— Ik ben overtuigd van niet. Hij is een vagebond.

— Hij was bij de kerels die mij gevangen namen en speelde er zelfs de hoofdrol. Neen, ik mag hem niet vrij laten. Gij vraagt iets onmogelijks. Het spijt me, dat ik nu aan uw wens niet kan voldoen...

— O, ik dring niet aan !

— Dat verheugt me, want het valt mij moeilijk u teleur te stellen. Maar ik verzeker u, dat ge de schavuit te goed beoordeelt. Ik houd hem voor een van de gevaarlijkste bandieten.

— Gij kunt gelijk hebben. Ik had altijd meer medelijden met hem dan verachting.

— Dan zijt ge veel te mild, jonkvrouw. Te Oudenaarde, bij mijn eerste gevangenschap reeds, hoorde ik hoe nauw hij met Jan De Lichte verbonden was.

— O, laat ons zwijgen over die man.

Toch kreeg Bernard de indruk dat de dame teleurgesteld was over zijn weigering.

Maar hij kon niet toegeven. Voor eerst moest hij dan een rover de vrijheid schenken en ook zou hij door zo'n daad zijn positie tegenover het gerecht verzwakken.

— La Ruwière kan machtige verdedigers hebben, toch lever ik hem over, hernam Doolage.

— Gij kunt het altijd beproeven. Eerst zullen ze onderzoeken of gij recht had hem te vangen.

— Ja, de schurken zaten op mijn gebied.

— O, ze zijn in staat om het terrein na te meten en zelfs uw eigendom te betwisten.

— Jonkvrouw, gij schijnt goed van de gebruiken op de hoogte te zijn.

— O, zeker...

— Ik veronderstel maar, neen, ik mag niets veronderstellen.

— Liever niet, jonker... Wat ziet gij er afgemat uit ! Gij moest een flinke nachtrust nemen en al de schade inhalen.

Dat was wellicht zeer goed gemeend, maar had tevens het karakter van een verzoek om heen te gaan.

Doolage avondmaalde met Sander tot grote jaloezie van Renatus.

De meester sprak met zijn knecht over de verdediging van het slot. Men mocht nu nog meer vijandschap van Jan De Lichte verwachten.

— Zo ik de beide Blommaerts ook hier nam ? stelde Doolage voor.

— Wel ja, dan krijgt ge een kleine bezetting. Mijn broer zo heb ik gemerkt, zou voorlopig ook wel hier willen wonen. Hij gevoelt zich minder veilig op de hoeve nu gij de rovers openlijk bestrijdt.

— O, we hebben plaats genoeg ! Zijn die Blommaerts getrouwd ?

— Ja... en ze hebben kinderen ook. 't Is de vraag of zij hun hoefje willen verlaten.

— Wel, we kunnen er over spreken. 't Zal een geduchte worsteling worden en als wij het sein geven, gaat de overheid misschien ook eens roeren.

Lang bleef Bernard echter niet meer op. Hij was waarlijk afgemat en verlangde naar slaap.

Toch lag hij nog enige tijd wakker.

De schone dame die hij zo nagejaagd had, logeerde nu onder zijn dak. En nog wist hij niet, wie zij was.

— Ze moet met het gerecht betrekking hebben, meende Doolage. Is haar vader een ambtenaar of doet zij zelve bespiedingsdienst ? En voor wie, voor het eigen gerecht of voor de Fransen ? Neen, niet voor de Fransen, want dan zou Dutoit haar kennen ! Maar hoe moet ik haar bekendheid met de schout van Oudenaarde verklaren ? 't Is allemaal zeer geheimzinnig.

Daarover mijmerend viel Doolage in slaap.

* * *

De schone dame was echter niet te bed. Zij zat heel lang in haar zetel te peinzen. Soms schreide ze.

Uren bleef ze in die houding. Toen alles reeds geruime tijd stil was op het

kasteel, stond ze op. Ze deed haar mantel aan en bond een doek over haar hoofd. Dan nam ze de blaker met de kaars en het mes, dat ze bij het avondmaal gebruikt had.

Zachtjes opende ze de deur. Ze luisterde... Er roerde niets op de Wolvenburg. Alleen kletterde de regen tegen de ruiten. De jonkvrouw sloop over de gang en daalde de trap af. Ze schrok. Een geluid verbrak de stilte. Het was de grote staanklok die middernacht sloeg.

De dame stapte naar de kelderdeur. Deze was gesloten, maar de sleutel hing aan een haak er naast.

Even krees het slot. En het meisje luisterde weer. Ze hoorde slechts het bonzen van haar hart.

Ze ging naar beneden. Een koude lucht sloeg haar in het gelaat. Het licht wierp fantastische schaduwen op de muren. De dame bereikte de kelder.

Het was er ook stil. De gevangenen zwegen. Maar nu dit schijnsel binnen viel, bewoog zich iemand op een bos stro.

Het meisje begaf zich daarheen. Ze hief de kaars. Ze wendde zich af. Ze had La Ruwière herkend.

— Wie zijt gij ? vroeg de jonker van Burst. Help mij toch ! Zijt ge van het personeel ? Vraag wat ge wilt, om mij te verlossen en ik betaal het ! Ik zweer het u bij mijn ziel !

Maar het meisje luisterde niet. Ze boog zich reeds over een andere gedaante.

— Spitel ! fluisterde ze.

De rover kromp ineen.

— Het spook ! kreunde hij.

— Neen... neen... ik kom u bevrijden ! Houd u stil !

Vlug sneed ze zijn banden los en dan hielp ze Spitel recht.

— Ellendeling ! zei de dame zacht. Dat is nu de laatste maal ! Een volgende keer laat ik u aan uw lot over.

— Maar hoe komt gij hier ? vroeg Spitel die nu geen spokenvrees meer toonde.

— Dat gaat u niet aan ! Kom nu mee !

— Help Pebbel en La Ruwière ook !

— Neen !

— Dan doe ik het !

— Waag het en ik roep... 't kan me niet schelen wat er dan gebeurt... maar dan geraakt gij toch niet buiten ! La Ruwière wilde mij naar Burst voeren !

— Hij ! Is dat waar ?

— Ja...

— Ha, geef dat mes, dan snijd ik hem de keel af ! dreigde Spitel halffluid.

— Neen... neen... geen moord en ook geen gerucht ! Kom toch mede, of het is te laat ! Zo zeg ons nu al maar niet gehoord hebben ! Ik ga voor, volg mij !

— Mensen, heb medelijden met mij ! kermde La Ruwière. Ik zal u veel geld geven, als ge me helpt...

— Schobbejak ! riep Spitel. Ha, nu weet ik, waarom gij tegenwoordig zoveel in het land van Oudenaarde vertoeft !

— Stil toch ! waarschuwde de dame.

— Spitel, helpen ze u ? vroeg nu ook Pebbel. O, laat mij niet in de steek !

Wij zijn gezworen kameraden !

— Help Pebbel tenminste ! hernam Spitel tot de jonkvrouw.

— Neen ! Kom, of het is te laat !

En de geheimzinnige dame betrad weer de keldertrap. Aan de deur luisterde ze. De klok tikte en de regen knetterde, maar anders was er geen geluid. De jonkvrouw sloot de kelderdeur en hing de sleutel op de plaats waar ze hem genomen had.

— Hoe kunnen we buiten ? vroeg Spitel.

— Laat mij doen !

— Als ge de poort opent en de brug neerlaat, zullen ze het horen.

— Zwijg dan toch... en volg me.

Ze nam Spitel mee naar haar kamer. Ze nam de lakens van het bed en liet ze door de man stevig aan elkaar knopen. Ze had ook het touw waarmede hij gebonden was geweest, meegebracht en hechtte dit aan de lakens.

— Door het venster ? vroeg Spitel.

— Ja, dan komen we in het park.
 — Maar de wal ?
 — Ik zal u wel buiten brengen... En houd uw mond schurk ?
 — Waarom mij verwijten ?
 — Als ge nog iets zegt, help ik u niet !

De lakens en het touw werden aan een haak van het venster bevestigd. De regen sloeg naar binnen.

— Gij eerst ! zei de dame.
 — Is het sterk genoeg ?
 — Ja, lafaard.
 — Gij volgt toch ?
 — Natuurlijk !
 — Is het zeker ?
 — Zult ge afdalen ? Ik geef u nog een minuut en anders blijft ge hier, zoals ge het zoudt verdienen, gemene rover !

— Pas op, als ge mij bedriegt... ge krijgt me nu toch niet meer terug in de kelder ! Neen, ik vertrouw u niet...

— Wat ?
 — Ge wilt mij wel helpen, maar dan bij Doolage blijven ! Gij hebt hier gegeten en gedronken, ik zie het... en ge zijt het lief van die kerel.

— Dat is niet waar, lafaard !
 — Ja, ik heb het al lang vermoed. Ge zocht hem op. Wat doet ge dan hier ? Wie liet u binnen ?

— Dat gaat u allemaal niet aan.
 — Ge bedriegt me.
 — Hoe zou ik u bedriegen ? Wat is er tussen ons ? Niets, hoort ge ! O, had ik u maar in de kelder gelaten, zoals ge het verdient. Doch ge weet, waarom ik u red !

— Ge zijt Doolage's lief !
 — Lafaard... o, gij lafaard ! siste het meisje.
 — Ge zult eerst afdalen !
 — Neen, ik kan u wel niet meer naar de kelder terug sturen, maar ik kan roepen.

Spitel schrok weer. En eensklaps hees hij zich op de vensterbank. Dan liet hij zich zakken. Beneden zei hij op doffe toon :

— Ik ben er... kom ook !

Maar vlug rolde het meisje het touw op, trok het binnen en sloot het venster.

Spitel gooide met aarde tegen het raam. Dan vloekte hij luid...

De juffer knoopte de lakens los, spreidde ze op het bed uit, ontkleedde zich wat, doofde de kaars en kroop onder de dekens.

Ze had een ander gerucht gehoord. Stemmen klonken op een naburige kamer. Een schot ging af.

Zou die ellendeling van een Spitel nu nog blijven roepen en tieren ?

Ja, hoor... En ze verstond hem.

— Die juffer moet komen. Ze zit daar als het lief van Doolage ! schreeuwde de kerel.

Een tweede schot klonk. Toen werd het buiten stil.

Men klopte op de deur. De jonkvrouw antwoordde niet. Nieuw geklop.

— Wie is daar ? vroeg ze dan.

— Jonker Doolage ! Ik geloof dat het slot aangevallen wordt. Het is best, dat ge u kleedt en bij ons komt... we zijn allen samen !

Ze mocht geen achterdocht wekken en antwoordde :

— Ja, ik kom.

Het meisje stond op, wierp haar mantel om, bond een doek over haar lokken en verliet de kamer.

— Wat gebeurt er ? vroeg ze.

— Er zijn mannen in het park gedrongen... maar stel u gerust... binnen kunnen ze niet, antwoordde Bernard.

Op zijn kamer waren Sander, Renatus, Elsje en Lotje. Sander had een raam geopend en een matras als borstwering op de boord gelegd. Van daar achter had hij tweemaal geschoten en nog loerde hij naar buiten.

De vreemde dame was nu bang dat Spitel zou getroffen worden.

— Sander werd wakker door stemmen, vertelde de jonker. En hij wekte mij. En ja, er stond in het park een kerel te vloeken. Gij hebt niets gehoord ?

— Neen ! loog de juffer.

— Sander heeft gevuurd...
— En is er iemand getroffen ?
— Wij weten het niet. De vent zweeg dadelijk... Is hij nu weggelopen of ligt hij dood ? We zullen het morgen wel weten.

Renatus stond zo ver mogelijk van het raam, bleek als een dode.

— Och ja, zei hij nu, morgen is het tijd genoeg om te kijken. De rovers zullen zich nu stil houden om ons buiten te lokken en dan te overvallen. De jonker was kwaad, toen ik vanavond zei, dat er mannen bij het kasteel geweest waren, maar het komt nu toch uit nietwaar ? Ja, Renatus weet wel wat hij opmerkt. Als ik voorstelde de klok te luiden, zou ik zeker weer een dwazerik zijn ! Wat kunnen wij tegen een hele bende doen ? Benauwd ben ik niet, maar ge moet hun listen kennen, dat zeg ik !
— Zwijg toch ! snauwde Elsje hem toe.

— Ha, nu moet ik zwijgen... maar ik zeg, dat ik vannacht ook binnen gerucht gehoord heb.

De dame ontstelde.

— Ja, vervolgde Renatus, de jonker en Sander gaan wel slapen, alsof alles veilig is, maar ik heb gewaakt. Ik begreep dat Jan De Lichte zou komen ! En ik zeg u bij mijn ziel, dat ik in de gang gerucht heb gehoord.

— Och, kom, gij kondt zeker niet slapen van angst... en ja, dan hoort men van alles, spotte Doolage. Buiten is het nu ook stil. Maar we zullen nog wat wachten.

't Was een zonderlinge groep in de kamer.

De vreemde dame zat zover mogelijk van Lotje, in een zetel en hield haar gelaat verborgen onder haar hoofddoek.

Bernard stond naast haar en fluisterde :

— Vrees niets... met mijn leven zou ik u verdedigen. De bandieten zullen La Ruvière niet verlossen, noch een van de anderen !

— O, ik ben niet bang...

— 't Spijt me, dat uw eerste nacht hier gestoord wordt.

— Och, 't zijn onrustige tijden ! Ik ben de ontroeringen gewoon.

— Ja, dat is waar... en ik evenzo ! Vreemd toch, hoe we telkens elkaar moeten beschermen.

— Gelukkig dat we het kunnen !

— Maar altijd scheiden we weer...

— Zo is het leven !

— Het kon anders zijn ! Als ge wilt zijt ge de meesteres van de Wolvenburg en eens breken er toch rustiger dagen aan. O, als gij wilt...

— Onmogelijk ! O, jonker, spreek niet over dat onderwerp.

— Neen, ik mag niet, maar mijn hart drijft er mij telkens toe.

— Ge moet naar uw verstand luisteren ! Hoor, Lotje schreit...

— Lotje, wees niet bang, zei Doolage, zich van de dame verwijderend. De kerels komen niet binnen.

— Och, jonker, het is daarom niet dat ik ween ! Maar dit gebeurt allemaal door mij !

— Wel neen...

— Stuur me morgen weg !

— Ik zou niet gaarne zo laf zijn... En het is niet voor u dat de bandieten komen ! 't Is omdat er van hun kornuiten in de kelder zitten.

— Wat is dat nu ? riep Sander, die nog altijd de wacht hield. Allemaal lichtjes in de dreef.

Doolage keek ook van achter het kussen en het waren als fakkels die daar op enige afstand heen en weer bewogen werden.

Men hoorde tegelijk verscheidene pistoolschoten.

— H. Amelberga... de gehele bende is er ! kreet Renatus. Laat Sander de klok luiden ! Anders moeten we er allemaal aan. Voorzeker zijn er al van die duivels binnen !

— En wie zou er komen als we de klok luiden ? vroeg Sander.

— Ge kunt het nooit weten ! 't Zal de rovers afschrikken.

— Wel, we kunnen het in elk geval

doen, meende ook Doolage. Ik zal zelf gaan.

Hij begaf zich naar de toren. En ake-
lig klonk het alarmgelui over de streek.

De rovers antwoordden met ge-
schreeuw en gebrul.

Doolage keerde terug en zei :

— Allen uw wapens in de hand,
maar houdt u goed beschut achter de
matras. Wacht, ik zal nog een raam
openen en van zo'n borstwering voor-
zien. We zullen de schurken afwachten.

— En ik zal de kogels aanbrengen !
stelde Renatus voor.

— Zijt ge niet beschaamd als ge naar
Elsje kijkt ? vroeg Doolage. Gij een
man ?

De jonge vrouw had inderdaad reeds
een geweer genomen en laadde het.

— O, als ge meent dat het uit vrees
is, bromde Renatus. Ik zal twee gewe-
ren bedienen en eens tonen wat ik kan.

— Een is genoeg ! Nu geen gebabbel
maar daden !

De vreemde dame nam ook een wa-
pen op. Doolage blikte haar vragend
aan.

— O, een wapen is mij niet vreemd,
mijnheer, zei ze kalm.

Maar tegelijkertijd trok ze de doek
verder over haar hoofd. Lotje scheen
haar niet te mogen zien.

— Voorzichtig toch ! fluisterde Ber-
nard de juffer toe. Gij weet, hoe ik om
u bekommerd ben, niet waar ?

— Och, wat is het leven !

— Dat hoor ik niet gaarne, zei Doo-
lage.

— Laat ons zwijgen over een onder-
werp dat toch niet tot vertrouwelijk-
heid leidt.

— Kom, moed, niet waar ?

— Om te strijden, ja !

— En om te leven ook !

— Ge zoudt een tweede raam ope-
nen... Ge zijt onze hoofdman... Geef
het goede voorbeeld.

Doolage sleepte een matras naderbij
en beschuttede een tweede venster.

Lotje was nu eveneens tot tegenweer
bereid.

— Wel, ik heb al een hele bezetting,
zei Doolage tevreden. Laat ons nu af-
wachten, wat de plannen van de schur-
ken zijn !

Hun geduld werd niet lang op de
proef gesteld. Men zag gedaanten naar
de kasteel-wal sluipen.

— Ze zullen een aanval wagen, zei
Doolage tot Sander. Ze durven.

— Dan moeten ze materiaal hebben
om de muren te beklimmen.

— Of de poort in te beuken...

— Dan wagen ze hun vel.

— Ze zijn met velen misschien.

— We zullen het gauw zien.

— Jonker, ik weet een goed middel
om de rovers weg te jagen, zei Renatus.
Laat de gevangenen hier halen en voor
het venster zetten !... Roep, dat ge ze
naar beneden zult smijten, als die scha-
vuiten het kasteel willen bestoken. Is
dat geen goed gedacht ? Ik denk aan
alles.

— Ja... aan alles dat u buiten ge-
vaar brengt ! snauwde Doolage. Ge
moest u schamen over zo'n voorstel...
Wij zouden weerlozen als een schild ge-
bruiken om ons te beveiligen.

— Rovers !

— Gevangenen nu... Zij behoren aan
het gerecht en niet aan ons...

— Jan De Lichte zou zo niet spre-
ken !

— O, wilt gij zijn als Jan De Lich-
te ? Ik ben geen rover, Renatus, maar
een beschaafd mens en zwijg nu daar-
over !

Plots loste Sander een schot.

— Ik heb er een geraakt ! riep hij. De
kerel is gevallen. Ik ben van het ge-
slacht van de katten... ik begin in het
donker te zien... De bandieten hebben
een soort vlot, om over de wal te va-
ren... Daar staan ze... Ik tel er wel
tien...

— Vuur allen in die richting ! beval
Doolage.

De geweren knalden.

— Er tuimelt er weer een ! zei San-
der.